

lin, men eg kann serliga minnst hana fyrri ta so avbera góðu sangrøðina.

So tað er greitt, at Jens hevur gott til at breðga í báðar ættir. Tónleikurin í heiminum hevði sína avirkan á Jens, sum sjálvur fór at spæla horn í «Frivillige Drengelønd» og seinni í Havnar Hornorkestri.

Samkoman dró

Men ein ávis hending í Fuglafirði skuldi hava við sær, at Jens gavst at spæla við í hornorkestri til almennar konsertir.

— Vit hildu konsert í Fuglafirði og so væl dæmdu fuglfirðingum spælið, at teir bóðu meg koma at spæla til dans um kvøldið eisini. Tað hevði eg ongan hug til, og tá so fólk kortini royndu at yvirtala meg, kendi eg tað sum at eitt so stórt trýst varð lagt á meg, at eg avgjördi heilt at gevast við hornblástrinum.

Tað skuldi so eisini visa seg, at tað var fyrst og fremst í samkomuni í Ebenezer, at Jens kendi seg heima og er stórir partur av tónleikalívi hansara eisini halgaður Brøðrasamkomuni.

Men lat okkum fyrst leita eitt sindur aftur í tíðina. Hvussu bar tað á, at Jens fór at gera lög. Sjálvur sigur hann soleiðis frá:

— Eg hevði hug til tað, og tá so fólk frættu, at eg skrivaði lög, so komu fleiri teirra til min og bóðu meg gera lög til ymsar sangir og yrkingar. Teirra

millum kann eg m.a. nevna Óla Reinert, Petur Háberg, Martin Miklagarð, Marius Absalonsen, Zacharias Zachariassen o.o.

Mannagongdin var so tann, at eg oftast gjørdi lög til orð, sum aðrir høvdu skrivað. Men oftani kom lagið fyrst og orð vórðu sett til aftaná.

Kensluborin uppgáva

Fyrstu stóru avbjóðingina fekk Jens í 1937, tá triggir svinoyingar, sum høvdu verið á samfelagsmøti í Havni, druknaðu á veg út aftur í oynna. Teir høvdu verið á móti í Ebenezer sunnudag, fara so norður til Klaksvíkar og so víðari við Pride út til Svinoyar. Men heldur ókyrt er, so avgjørt verður at leggja upp aðrastaðni enn vanligt. Menn fara í bátin men so nógur er streymurin, at bátslinan slitnar og einki sæst aftur til menninar.

Petur Háberg gjørdi eina yrking um hesa syrgiligu hending, sum hann kallaði «Á, tú sorgbundna sál», sum so Jens Guttusen varð biðin um at seta lag til.

— Hetta var mín fyrsta stóra og kensluborna uppgáva sigur Jens nú meira enn 50 ár seinni.

Siðani gekk tað slag í slag. Jens fekk eitt hugskot fyrri og annað eftir. Inspiration var nokk av og so við og við gjørdust lögini fleiri og fleiri.

— Oftani var tað so, at eg hevði eina mynd fyrri mær í tonkunum og so gjørdi eg lagið til hana. Siðani bað eg Petur Háberg gera orð til lagið og hann so gjørdi. Soleiðis

arbeiddu vit báðir sera væl saman í nógur ár og hetta var ein sera rík tíð fyrri meg sigur Jens. Jú vist hevur Petur Háberg havt nógur at tyða fyrri meg og arbeiddi mitt leggur hann aftrat.

Inspiration til lögini!

Men hvat var tað so serliga, sum inspireraði Jens til at gera lög!

Tað vóru hendingar av ymsum slag og minnst Jens serliga væl eina tilika hending.

— Vit øll heima hjá okkum vóru altíð von við at vera saman á jólum,

men eini jól bar so á, at dóttur mín Gunrið gjørdist sjúk og fór á sjúkrahús. Hon kundi sostatt ikki vera heima á jólum. Eg helt tað kendist so tómlegt, nú Gunrið ikki var saman við okkum, og hetta kveikti neistan til eitt lag til hennara. Seinni bað eg so Zacharias Zachariassen seta orð til lagið. Hesin sangurin er at finna í bókini og eitur «Unga hjarta mitt».

Annars hendi tað seg eisini av og á, at Jens gjørdi lög í dreymum. Og onkuntið orð eisini. Men fyrri tað mesta var hetta horvið, tá hann vaknaði,

og tað ráddi tí um at vera skjótur at skriva niður, tá tú vaknaði. Her minnst Jens serliga ein ávisan dreym, har tað eydnaðist at fáa lag og orð á pappir.

Gjörði lag og orð í dreymi

— Lat meg siga tað beinavegin, at talan er ikki um stóran skaldskap, men eg haldi kortini, at fá orð kunnu eisini siga nóg. Orðini, sum komu fram fyrri meg í dreymi, vóru: «Hann, ið einki kravur, men gevur, hann hevur». Eg helt, at tey hóskaðu so

Havnar Hornorkestur og sangkórið uttanfyri Tinghúsið. «Kisan», Jens Christian Guttusen sæst uttast til vinstri og við lið hansara synir Petur og Leivur

væl til mammu mína, tí hon var tann, sum ikki kravdi, men sum altíð gav og kortini hevði nokk. Tí varð hetta lagið halgað mammu míni.

Jens sigur annars, at tað kundi vera so sum so við minninum. Mong eru

Sangkórið í Ebenezer vitjar í Aberdeen í 1970. Jens er kórileiðari

56
Á, tú sorgbundna sál!